

MARIE
DOŤSKÁ

HOST

TŘETÍ ROMÁN Z CYKLU KCHRAT

NEsplacené
DLUHÝ

Tuto knihu věnuji Jiřímu Čížkovi,
který se od prvního setkání s Kchratem vzorně
stará o to, aby mi nikdy nedošla inspirace.

V dobách, kdy měsíce byly ještě dva, žilo dvanáct sourozenců. Dvanáct bratrů a sester. Hráli si spolu, vyrůstali. Spolu hledali své talenty a rozvíjeli své schopnosti bok po boku. A když skončil ten čas her, každý z nich si postavil chýši, osil pole a vyrobil zbraň. Pak se vydali do světa.

Dvanáct let putoval každý z nich sám. Konali dobré skutky, ale konali i ty špatné. A spolu s tím jejich úroda vzkvétala nebo chřadla. A když se vrátili, aby sklidili, co zasili, šest z nich bylo oděno do ctnosti. Ti vystoupali na oblohu a stali se našimi Patrony. Jejich duše nad námi bdí a krotí naše nezřízené touhy, vedou naše cesty k dobru. A těch zbylých šest bylo zatraceno.

— *O Patronech a Zatracených*, kniha šachranských legend a pohádek (svazek první, nové vydání r. 4012)

Každý život má přesně tři hodnoty: schopnosti, činy a dluhy. Kdo dovolí, aby mu kvůli neuváženým činům narostly dluhy, toho schopnosti nezachrání. Bude zatracen jako šest Zatracených sourozenců.

— šachranská lidová moudrost

1. PŘÍPAD ZTRACENÉHO PERA

ROK 2139 LIDSKÉHO KALENDÁŘE,
20 MĚSÍCŮ PO NÁVRATU ERIN
MARTHENOVÉ

Zvonek dveří dvakrát krátce zabzučel a hlavní lékařka mezi-rasové stanice *Cerberos* Naděžda Witzanyová vstoupila do Amitovy pracovny.

„Co pro tebe mohu udělat, Nado?“ optal se automaticky, aniž zvedl oči od bezpečnostních kamer a rozepsaného protokolu, na kterém právě pracoval. Kdo míří k jeho dveřím, mu počítač práskl vždy s předstihem.

Žena si odkašlala a nejistě přešlápla, než se posadila na volnou židli u Amitova interaktivního stolu. „Nesměj se mi, špitla, „ale chci ohlásit krádež.“

„Krádež?“ pozvedl jedno obočí. Něco takového za bezmála rok svého života na této stanici ještě neřešil. Lidská posádka nebyla tak velká, aby si kdokoli troufl na víc než na pár ostrých slov v rámci ponorkové nemoci. A noví spojenci, šatchranští vesmírní vojáci, kterým byl vstup na stanici povolen už více než rok a půl, se doposud jevíli jako naprosto vzorní hosté. Nadto byl každý návštěvník pod extrémní kontrolou. Na stanici směl vždy jen jeden a Amit Madhu ho měl nonstop na očích. Přece by si čehokoli podezřelého všiml. „Co se ti ztratilo?“

„Pero,“ oznámila mu zcela vážně a on musel pevně sevřít čelisti, aby se ubránil pousmání. „Já vím, že to zní jako banalita,“

ohradila se ihned Naděžda. „Ani to nebylo nijak drahé pero. Ale není to první drobný předmět, který nedokážu nikde nalézt. A myslím, že nejsem jediná, kdo něco postrádá.“

Amit polkl pobavený úsměv a přejel prsty po ploše svého stolu, aby rozevřel nový dokument. „Můžeš mi to pero popsat?“

„Klasický holodekor 3D Země a z druhé strany Eiffelovka. Obyčejné černé pero,“ pohodila rameny, pak si nahlas povzdechla. „Já vím, že asi touží po nějakém suvenýru, ale mohli by se alespoň zeptat,“ dala jasně najevo, koho považuje za původce drobných krádeží, a potom se zvedla. „Ani nečekám, že mi to vrátí. Jenom —“ Zamyslela se. „Třeba jim promluv trochu do duše. Nebo pohroz.“

Chápavě přikývl, ale v duchu už zvedal hlavu k dvouapůlmetrovému černému kolosu šachranského vojáka. Absolutně si nedokázal představit, jaký bude mít jeho přísný hlas účinek. Momentálně mu to připadalo jako komedie. Možná by měl raději zvážit extra dodávku památečních per a jiných kýchů za pár šupů. Jenomže mezirasová vesmírná stanice by měla být především pracovním místem, nikoli pouťovou atrakcí.

Dveře mezitím tichounce cvakly, jak doktorka Witzanyová opustila jeho pracovnu, a on osaměl.

„Ani mi neřekla, kde to pero měla naposledy,“ uvědomil si, když očima přejel kolonky nového dokumentu. Pak s povzdechem nalistoval záznamy z ošetřovny.

Šachranský voják tu byl naposledy před pětadvaceti hodinami, to věděl přesně. A jeho jméno znělo Nhakchat. Pokud si dobře pamatoval, byl tu během posledního půlroku už minimálně počtvrté. Jako obvykle tu strávil přesně devět hodin. Sedm, aby se prospal. Do zbývajících dvou hodin se taktak vešla zdravotní prohlídka u doktorky, večere a snídaně se zbytkem lidské posádky.

Znělo to jako volno, ale v podstatě to byl přesně naordinovaný pracovní odpočinek uprostřed hlídkové trasy ze šatchranského území do neutrálního pásu na hranicích s lidmi a zase zpět. Pro vojáka to bylo nesmyslné protažení mise. Spát mohl kdykoli během průletu klidnými oblastmi této části vesmíru, jeho trasu a bezpečí by hlídal autopilot a vzdálený kolega na šatchranské základně. Ale pro posádku *Cerbera* to bylo životně důležité setkání a psychické zocelení. Vojáci totiž byli v lidských očích netvoři. Geneticky upravená monstra přizpůsobená pobytu ve vesmíru a ironií náhody téměř dokonalé kopie legendárního Dravce ze slavného sci-fi thrilleru. Potrvá desítky let, než si lidstvo na nové a zároveň první sousedy zvykne.

Jen posádka stanice *Cerberos* to musí zvládnout rychleji, jsou přece v první linii. A časový plán je neúprosný. Za pár měsíců by stanice měla mít pět stálých šatchranských pracovníků. Překonat odpor k mimozemským vesmírným vojákům bylo klíčové.

Amit spustil zpětné zrychlené přehrávání záznamu. Mírně zpomalil jen na tu čtvrthodinku, kterou Nhakchat na ošetřovně strávil. Byl toho dne jejím prvním ranním pacientem a už v té chvíli Naděžda svoje pero hledala a nenašla. Nakonec použila prsty pro ovládání pracovní desky i tabletu. Amit Madhu poposunul video o sedm hodin zpět. Ani tam ale předmět nezahlédl. I chování vojáka bylo naprosto čitelné, bez podezřelých pohybů ať už rukou, nebo hbitého ocasu. Přesto si oba záznamy pustil ještě jednou. „Dvakrát měř...“ šeptal si přitom tiše. Ale nakonec musel bezmocně pokrčit rameny. Všiml by si čehokoli podezřelého už předtím, když pohyb vojáka sledoval naživo, tím si byl jist.

Vyhledal v rozpisu služeb čas předchozího mimozemského návštěvníka, kterým byl zkušený veterán Wašchar. Toho

posádka znala už z dob Kchrata, prvního šatchrana, který pomáhal ukotvit stanici v neutrálním pásu. Pokud by měl Wašchar potřebu něco krást, mohl to udělat už v době, kdy tu byl skoro tři týdny jako záskok za Kchrata.

Amit ostře potřásl hlavou. Sakra, tohle nesedělo! Černí vojáci možná vypadali jako stvůry, ale chovali se nadmíru čestně a hrdě. Naděžda pero někde odložila nebo mohlo zapadnout pod pracovní pult nebo do šuplíku, a má z toho být kauza století? Strach a podezřívavost obtížně vybudované vztahy jenom naruší.

Pracovník ostrahy neochotně přešel prstem po stole, aby popohnal kamerový záznam zpět. Ošetřovnou se mihlo několik členů lidské posádky. Každý s Naděždou prohodil pár vět během rutinní prohlídky a pak se vzduchem kmitl záblesk z holodekoru v doktorčiných prstech. Amit pohotově stiskl pauzu. Přešel očima obraz. Dveře se zavíraly a v jejich odlesku byl jasně patrný černý stín ostré špice ocasu šatchranského vojáka. Přidal pár vteřin, aby se ujistil, že Wašchar právě odchází. A lékařka své pero má.

Že by kradl někdo z lidský posádky? zalapal Madhu po dechu. *Blbost*, oponoval si mlčky vzápětí. *Maximálně si někdo to pero půjčil.* S pocitem naprosté marnosti popohnal záznam zase vpřed. Jeden pacient, druhý pacient... Všechny ty dlouhé hodiny naprosto nic. Nicméně musel uznat, že doktorka, pakliže ohlásila krádež, to zřejmě myslí vážně. Zdálo se, že ve svých věcech má absolutní pořádek a že je v ukládání předmětů na svá místa velmi důsledná.

Postupně dospěl až k prvnímu příchodu Nhakchata, aniž by ztratil přehled o tom, kde pero je. Po jeho odchodu nastal večer, a tedy i konec směny. Světla zhasla a doktorka odešla. Amit natáhl ruku, aby záznam popohnal do ranních hodin. Ale vzápětí zaznamenal, že se ošetřovnou něco mihlo. Zamrkal.

Projel video zpomaleně. Nejasná šmouha byla na šatchrana malá, přestože byla černá. Bezpečák se narovnal, jako by potřeboval získat od displeje odstup.

„K čertu,“ zamumlal, když si prsty prohrábl strniště na bradě. S očima zabodnutýma do zastaveného obrazu potřásl hlavou. „To je malý i na člověka,“ dodal a pak mu to došlo.

Padl čelem do dlaně a prsty si promnul oči. „Taková hloupost,“ sklouzlo mu ze rtu a on se rozhlédl po aktivních kamerách. Malého zločince našel do minuty a neochotně se zvedl.

Prošel spletej chodeb mezinárodní stanice k příslušným dveřím. Překontroloval čas a v klidu zapátral po kapsách po e-cigaretě. S dlouhým nádechem a hřejivým pocitem se opřel o stěnu. Když dokouřil svou přesně stanovenou dávku, z kajuty, u níž stál, se ozval lomoz, a o pár vteřin později se dveře rozjely do strany. Počkal, než kolem projde kolega, a natáhl dlaň, aby zachytil rameno chlapce kráčejícího za ním.

„Chci s tebou mluvit,“ pronesl tiše a nasměroval mladíka zpět do učebny.

„Se mnou?“ ušklíbl se kluk. „A o čem?“

Amit za sebou zavřel a posadil se za jednu ze tří lavic. Tahle škola byla jen takové provizorní řešení. Většina zaměstnanců mezinárodní stanice děti buď neměla, nebo zůstaly na Zemi s jiným členem rodiny. Momentálně tu dostudovával jeden sedmnáctiletý mladík, syn jednoho z dispečerů, který se díky své šikovnosti v oblasti technologií už brzy stane stálým zaměstnancem strojovery, a dvaadvacetiletá asistentka Naděždy Witzanyové. Ta také hned po absolutoriu zůstane. Tělesná konstrukce šatchranských vojáků byla její specializací. Plánovalo se, že pokud by sem přiletěla na návštěvu manželka někoho z posádky a vzala s sebou i dítě, pak by zde bylo k dispozici jisté zázemí pro online i offline výuku.

Tenhle jedenáctiletý špunt se sem dostal tak nějak předčasně a v podstatě omylem. Jeho otec odletěl před pár týdny na šatchranské území kvůli dořešení několika detailů ohledně propojení mimozemské části stanice se současnou lidskou základnou. Poslední krok, díky kterému pak budou strážní lodě parkovat v kójiích k tomu uzpůsobených, zatímco vojáci spočinou ve svých vlastních kajutách. A lidé se blíže seznámí s cizí vesmírnou architekturou.

Inženýr Barnier by přiletěl sám, nebýt nehody, která potkala jeho ženu jen pár dní před odletem. Smlouva byla podepsána, termín nesmlouvavý. A věhlas i tučná suma, které se pojily se spoluprací s první mimozemskou rasou, pak evidentně zabránily tomu, aby od projektu odstoupil. Sečteno a podtrženo, kromě inženýra tu přistál i malý Michel Barnier. S tím rozdílem, že vstup na šatchranské území dovolen neměl. Mimoszemšťané lidským rodinným krizím nerozuměli. Díky jejich životnímu stylu, kdy měla každá rodina minimálně padesát členů, byla kauza *nemám kam dát své dítě* prostě mimo jejich chápání.

Amit propletl prsty před sebou na stole a zadíval se upřeně na Michela. Chlapec vzdorně obrátil oči v sloup a velmi neochotně se posadil.

„Jsem tady pro to pero,“ šel přímo k věci.

Michel trhl ramenem a uhnul očima. „Jaký pero?“

„Kamery jsou všude,“ připomněl mu, „tak to nezdržuj.“

„Žádný pero nemám,“ vyštěkl kluk.

„Holodekor Země a Eiffelovky,“ upřesnil trpělivě. „Nic ti to neříká?“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Mám prohledat tvoji kajutu?“ prohodil bezpečák a pokusil se s pubertákem navázat oční kontakt.

„Klidně,“ pokrčil Michel rameny.

Amit Madhu nebyl psycholog, aby mohl zapříst nějaký hrozný propracovaný výsledek, který by skončil otevřeným přiznáním, nebo propuknutím v pláč, jak se mu stýská po otci. Upřímně, ani neměl tolik času. A nic jiného než němý protest zoufalé dušičky v tom jistě nebude.

„Tak hele,“ pronesl a přejel prsty po pracovní desce, aby se připojil ke kamerám, „mám tě natočenýho, jak to pero bereš doktorce Witzanyový ze stolu.“ Zadal heslo, potvrdil otiskem prstu a začal listovat v záznamech. „Vrátíme jí to s omluvou, že sis to jen půjčil. A tvému tátovi nic neřeknu, domluveno?“ navrhl vstřícně, než se dostal k příslušnému záznamu. Když mimoděk zvedl pohled k chlapci, neuniklo mu, že má v očích slzy.

„Žádný pero nemám!“ zakřičel kluk a vyskočil. Ostře vyrazil ke dveřím, ale ty zůstaly zavřené. Amit si to pojistil. „Je to jen stín!“ dodal, když udeřil pěstí do bariéry, která mu bránila v útěku. Pak se otočil: „Nemáte důkaz, že jsem to já. Šachrání jsou taky černí.“

„Neplácej hlouposti. Mám přímo před tebou porovnat vejšku toho stínu? Počítač to dokáže propočítat naprosto přesně,“ osvětlil mu Amit, ale uvnitř se jeho jistota o totožnosti zlodějíčka trochu zakymácela. „Metr čtyřicet tady nikdo kromě tebe nemá,“ střelil od oka.

„Sto čtyřicet tři,“ namítl chlapec drze. „Klidně mi prohledejte kajutu. Já žádný pero nemám,“ zopakoval, vmáčkl se zády do kouta vedle dveří a založil ruce na prsou. Zamračený pohled zabodl do podlahy.

„Formálně za tebe zodpovídá tvůj otec,“ shrnul to Amit. Ostatně, doktorka řekla, že jí stačí, když se viníkovi domluví. „Jestli chceš, aby dostal napomenutí,“ pokrčil rameny a zvedl se. Pak ještě zklamaně zavrtěl hlavou: „Kvůli takový blbosti, Micheli?“

„Nemůžu jí ho vrátit,“ špitl chlapec a otřel si loktem levé oko, asi aby zatlačil slzy. „Už ho nemám.“

„Ztratil jsi ho?“

Hoch zavrtěl hlavou.

„Nebo rozbil?“ pátral Amit. Možná by měl to pero objednat a na tohle se vykašlat. Kluk je očividně zoufalý. Jednoho rodiče ztratil nadobro a druhý si ani nevzpomene, aby mu po nějakém šatchranském vojákovi poslal vzkaz. Kdo ho má vůbec v nepřítomnosti otce na starosti?

„Někomu jsem ho dal,“ zašeptal Michel.

Bezpečák svraštil obočí. Jaký může mít jedenáctiletý kluk motiv k tomu, aby kradl cizí věci a potom je někomu dával? „Z lásky?“ zalovil ve svých nulových zkušenostech s dětmi.

„Cože?“ ohrnul puberták dotčeně nos. „Nejsem pako.“

Amit pohodil bezmocně rukama: „No a komu jsi ho dal?“

„To je jedno,“ ošil se najednou. „Já to vrátím,“ pronesl zamračeně a potom nejistě vystoupal očima až k přísnému obličejí. „Akorát to nebude hned.“

„A kdy?“

Michel pokrčil rameny. „Za pár tejdnu?“ navrhl opatrně.

„Fajn,“ souhlasil bezpečák a přiložil prst na čtečku u dveří, aby kajutu odemkl a vypustil provinilce ven. „A už to nedělej, slibuješ?“ pronesl přísně.

„Hm,“ trhl kluk neurčitě hlavou a celý shrbený vyklouzl ven.

Amit s povzdechem pohlédl do chodby. Sledoval chlapcova záda, dokud nezmizel za křížovatkou, a pomalu ho obstupovala nepříjemná předtucha, že tohle nebude jediný incident, který s ním bude řešit. Že by si Michel hledal přátele a sedmnáctiletého Gregora nenapadla lepší podmínka, jak ho vzít do party, než krádež? Nebo si zoufalý polosirotek hledal

náhradní maminku a hezké pero daroval některé ze sympatických důstojnic? S povzdechem potřásl hlavou a vydal se zpět do své pracovny.

Stěží ale obohatil dokument o krádeži o dvě slova, když mu zapípal e-mail. Zcela automaticky mrkl na displej a vzápětí ztuhl.

„Našel jsem tohle na spacebaji. Je to pravý? Žena to fakt chce, jestli je to opravdu od šatchranů,“ zněl náhled zprávy od jeho přítele, který právě pracoval na nedaleké základně *Diamond*.

Madhu se zachmuřeným pohledem rozevřel přílohu. Na obrázku byl jakýsi oválný přívěsek. Skoro to vypadalo jako holodekor s neznámou částí vesmíru. Alespoň to předpokládal, protože lidé obvykle zdobili upomínkové předměty svou rodnou planetou a tohle vypadalo jinak. Další a mnohem podstatnější stopou ale byly modré proplétané linky podél černého okraje. To musel být *yakrin*, superkov, který šatchrané používali skoro na všechno.

Zblízka zamžoural do rohu screenshotu, aby si přečetl jméno prodejce. Pohotově zadal přezdívku do svého programu a během sekundy měl před sebou jeho skutečnou totožnost i číslo počítače, kde se nejčastěji přihlašoval.

„To si sakra dělá legraci,“ zavrčel pro sebe rozladěně. Než se zvedl ze židle, ještě stačil přejet pohledem částku, kam se aukce za šatchranský předmět vyšplhala, a vyrazil, jako by ho ta suma bodla.

Ostrým krokem nakráčel do strojovny a rozhořčeně se rozhlédl. Gregor, jako by to tušil, v tu chvíli vzhlédl od nákresů, které právě procházel se starším technikem. Amit stěží vyloudil tlumený pozdrav a už strkal chlapci pod nos pracovní tablet s usvědčujícím obrázkem.

„Můžeš mi to vysvětlit?“ dal mu prostor k přiznání.

„Co byste rád věděl?“ utrousil teenager nevzrušeně a odvrátil se ke své práci.

Amit ho chytil za rameno a důrazně natočil čelem k sobě. „Tak hele, jestli nutíš Michela ke krádežím, abys ty věci směnil se šatchrany, tak se postarám, abys do hodiny odletěl na *Diamond*.“

„Co blázníte? Jaký krádeže?“ zalapal Gregor po dechu.

Kolega po jeho boku založil ruce na prsou a sjel chlapce přísným pohledem. „Tak kde jsi tu věc vzal?“ zeptal se.

„Michel mi to dal. Teda půjčil,“ opravil se. „Vlastně jen ukázal,“ potrásl hlavou. „Poprosil mě, ať to zkusím prodat na spacebaji,“ vykoktal konečně. „Pro něho. Já z toho nic nemám. A jestli krade, tak o tom nic nevím.“

„A ty ses nezeptal, jak k tomu přišel?“ zajímal se bezpečák.

„Jak asi? Jeho táta je u šatchránů, tak mu to asi poslal,“ pokrčil Gregor rameny. „Copak by si někdo troufl okrást vojáky?“

„Vojáky ne,“ objasnil mu Amit, ale pak zavřel ústa, protože mu došlo, že on ani nepochopil, o jakou krádež tu jde. Přeměřil si vyděšeného teenagera zkoumavým pohledem a potom ho pustil.

„Proč by po tobě Michel chtěl, abys to prodal?“ zajímal se technik, když Amit zamyšleně mlčel.

„Proč asi? Je mu jedenáct. Účet na spacebaji si otevřít nemůže,“ objasnil a vypadal přitom, jako by mluvil k nechápavému dítěti.

„Ale proč by něco tak vzácného vůbec prodával?“ upřesnil svoji otázku kolega.

Gregor pokrčil rameny: „Kdybych přišel o mámu a táta mi po dvou měsících poslal jen cetku, taky bych se jí koukal zbavit.“ Pak se vrátil ke své práci.

„Byl bych rád, kdybys tu aukci stáhl,“ pronesl Amit. „Jednak nevím, co by na to Michelův otec řekl, kdyby přišel

o takovej kousek. A potom, nikdo tady nestojí o davy nadšených sběratelů, kteří budou nonstop bombardovat naše maily a škemrat o další zboží.“

Gregor přikývl, aniž se otočil, a bezpečák se s povzdechem vydal ke dveřím. Zachmuřeně kráčet chodbami a přemítal, jak hluboký problém Michel představuje. Někdo by se tomu klukovi měl věnovat, napadlo ho. Ale kdo? Je mu jedenáct. Co asi umí jedenáctiletý kluk? Na génia nevypadá, aby mohl být komukoli z posádky k ruce. Kdekoli by jen dřepěl a nudil se, nebo v horším případě překážel. Ani u kamer ho Amit mít nemůže.

Bezpečnostní pracovník mlčky dospěl až ke kajutě inženýra Barniera. Zastavil se a zdvořile zazvonil. Chvilí postál a naslouchal, jestli se zevnitř něco nezvze, a následně použil k otevření dveří svůj pracovní kód.

„Micheli?“ promluvil, když nahlédl dovnitř, ale chlapec tam nebyl.

Amit Madhu přešel očima rozestlanou palandu, kopu špinavého oblečení na zemi, rozevřené desky interaktivní knihy visící přes okraj stolku i převrácenou židli. Nahlas si povzdechl. Tohle by chtělo pevnou rodičovskou ruku, napadlo ho. Obezřetně vstoupil. Rozhrnul špičkou boty chlapcovu uniformu, aby odhalil akční figurku Lovce Waynea. Sehnul se pro ni a prohlédl si ji, jako by litoval, že musí trpět takové zacházení. Hlavní hrdina sci-fi thrilleru Dravec. Tyhle věci opět vystřelily na vrchol prodejnosti, jakmile lidé zjistili, že šatchranští vesmírní vojáci vypadají skoro stejně jako ty krvelačné filmové bestie. Ironie náhody, ušklíbl se pro sebe. Nicméně jednoho Waynea a Dravce měl na své policiče také. Koupil je chvíli před tím, než sem jel, v naději, že si na černého netvora trochu zvykne dřív, než se s ním setká naživo.

Pak se rozhlédl, jestli neobjeví místo, kde by Michel své hračky měl mít. Krabice polepená vesmírnými loděmi a vznášedly skoro jako by na něj mrkla. Amit se pro ni natáhl a málem vyklopil obsah. Nečekal, že bude tak těžká. Nadzvedl víko a zalpal po dechu. Chlapec svoje hračky nechal na podlaze proto, aby do krabice ukryl desítky šachranských předmětů. Amit ukazováčkem rozhrnul přívěsky, náramky, postavičky, modýlek lodě i něco, co mohla být propiska nebo holopero. Polovinu z toho by označil jako dětské hračky z kinder vajček. Cetky a šmėčka. Nicméně dekorované společným dotekem modravého yakrinu. Na spacebaji by se na tom dal vydělat majlant.

Pak se mu do mysli vetřela ta zásadní otázka: jak k tomu, k čertu, ten kluk přišel?

Dveře kajuty se znenadání rozjely a dovnitř vpadl sám podezřelý zlodějček. Amit pohotově odhodil krabici na stolec, aby stačil hoča uchopit za paži a zabránit mu tak v útěku.

„Tady stejně není kam utéct,“ zavrčel přitom výhružně. „Nechci ti ublížit, Micheli. Jen si promluvíme.“ Postrčil vzpouzejícího se chlapce k posteli a potom se postaral o zámek dveří.

Kluk zacouval do vzdáleného rohu palandy a přitiskl si kolena k hrudi, jako by si před sebou potřeboval udělat pevnou bariéru.

Bezpečák s povzdechem zvedl ze země převrnutou židli a posadil se naproti němu. „Tak povídej,“ pronesl tiše a klidně.

„A co jako?“ vyštěkl Michel.

„Kde jsi k tomu přišel?“

„Kde asi?“

„Poslal ti to táta?“

„Hm,“ mladý Barnier pohodil neurčitě hlavou.

„Mohl bys mi odpovídat zřetelně?“ Amit se pokusil udržet smířlivý tón.

„Tak asi jo,“ ohrnul rty.

„Asi? Hele, já jen chci vědět, jestli jsi to neukradl tak, jako to pero,“ osvětlil mu trpělivě. „Chápeš vůbec, jakej malér z toho může bejt?“

„Už jsem řek, že to vrátím,“ odsekl vzpurně hoch.

„Dal jsi to pero šatchranskýmu vojákovi, že jo?“ mapoval situaci Amit. Proč jinak by potřeboval na vrácení pár týdnů?

„Vyměnil,“ přiznal konečně Michel alespoň něco.

„Tohle všechno jsi taky vyměnil?“ obrátil svoji pozornost zpět ke krabici pokladů.

„Co je vám do toho?“

„Možná nic,“ pokrčil rameny a pomalu si to skládal dohromady. „Možná hodně.“ Lidské cetky byly mezi šatchrany jistě stejně žhavým zbožím jako jejich věci na lidském území. Za pár jednotek můžete koupit desítky šuntů, směníte je kus za kus s kamarádem a vyděláte tisíce. Jednoduché jako facka. Jenomže posádka *Cerbera* měla tyhle čachry zakázané. Problém? Ne, pokud máte k ruce malého ustrašeného kluka. A ani nemusíte měřit dva a půl metru a vypadat jako Dravec. „Někdo tě k tomu přinutil?“ zeptal se Amit.

„K čemu?“ trhl Michel hlavou a na krátký moment přejel bezpečáka nechápavým pohledem.

„K obchodu. — K výměně,“ upřesnil.

„Ne,“ odsekl hoch.

Takže ano, přeložil si to v duchu. Tohle je k čertu asi hodně závažný, došlo mu. Jedno pitomý pero, a kouká z toho kriminál. Otázkou zůstávalo, jestli pro lidskou posádku, nebo pro jednoho z těch černých šmejdů. Madhu se rozhodně zvedl. Michela už dál stresovat nebude. Tak jako tak se brzy dozví pravdu. Stačí sjet kamerové záznamy a do večera má jméno té zrůdy na stole. „Tak fajn,“ pronesl tiše. „Tu aukci jsem zatrhl,“ oznámil ještě chlapi, aby se nepokoušel na Gregora dotírat.

„Proč?“ sjelo mu ze rtu a v tu chvíli vypadal opravdu vyděšeně.

„Protože to maj všichni, kdo spolupracujou se šatchrany, zakázaný,“ osvětlil mu Amit. „Každej z nás, i tvůj táta, má svůj plat. Kdyby bylo dovoleno ulejt si bokem takhle snadno několik tisíc jednotek, na tyhle pozice by se hnala ta nejhorší ziskuchtivá lůza. Tady potřebujeme mít spolehlivý spojení a spolupracovníky. Tahle práce je poslání a zodpovědnost, ne zlatěj důl.“

Chlapec prudce zamrkal, jako by bojoval s pláčem, a viditelně trhl rty, když se je pokoušel zoufale udržet na místě. Nakonec se odvrátil ke zdi.

„Napišu tvému tátovi, aby se co nejdřív vrátil,“ navrhl soucitně Amit.

„Chrm!“ odfrkl si Michel tak, jak to dělávali šatchrané. „Vážně?“

„Slibuju,“ přikývl Amit, ale pak mu došlo, že kluk to vyprskl až děsivě pohrdavě. Jako by v tom byla hluboká nenávisť. Amit zaraženě zacouval ke dveřím. Měl by sem za ním někoho poslat. Psychologa? Zapřemýšlel, ale ihned potřásl hlavou. Chce to někoho normálního. Někoho, kdo si s ním třeba zahraje nějakou hru, napadlo ho, a sotva se ocitl na chodbě, už smolil prosbu té mladé asistentce doktorky Witzanyové. Přece jen mu byla z celé posádky věkově nejbližší.

S velkým odhodláním se potom vrátil za svůj pracovní stůl a rozjel prsty po desce divoký tanec, aby sjel záznamy o přítomnosti a konání šatchranských vojáků co nejrychleji. Vyloučit z případu černé hosty bude rychlejší, protože lidí je na stanici víc. Stopování mu ale zabralo mnohem déle, než předpokládal. Musel projít jejich přísně střežený pohyb po stanici minutu po minutě a jako ostříž sledovat sebenepatrnější pohyb, pokud se kolem mihl Michel. Dřív by ho to vůbec

nenapadlo, protože si všimal čistě agresivního chování. Přátelský rozhovor byl v normě.

Co odhalil, jeho samotného šokovalo a patrně to sahalo hlouběji, než čekal. Téměř měsíc a půl podivných náznaků setkání chlapce s netvorem na chodbách stanice. Čtyři návštěvy vojáka na *Cerberovi* — až příliš často na tak krátkou dobu. Nanejvýš zarážející bylo ale zjištění, že Michel sám se pokaždé plížil do šatchranské lodě jako zloděj, aby tam na něj čekal. A při tom úplně prvním nedovoleném vniknutí ho šatchran vynesl ven vzpouzejícího se a křičícího jako nějaké vzteklé štěně. Madhu si těchto setkání doteď nevšiml, protože měl zato, že se s hostem všichni rozloučili v jídelně, a že tedy v hangáru nikdo není, a tak pustil odlétajícího šatchrana z dohledu.

Amit měl už od začátku svého hledání před sebou rozložené hlášení o narušení mezirasové spolupráce. Ale najednou si nebyl jistý, jestli nejedná trochu unáhleně. Bylo něco po půlnoci. Den byl zatraceně dlouhý. Možná by se na to měl ještě vyspat. Šatchranská strážní loď, která míří k jejich stanici, stejně dorazí až následující večer po osmé hodině. Pokud bude chtít Amit předat druhé straně vzkaz, nebo se tam za podezřelým vojákem rovnou svézt, má ještě dost času si všechno promyslet.

Uložil si poznámky i výšeče kamerových záznamů do nové složky a vstal. Otevřel dveře na chodbu, kde vládlo tlumené noční světlo. Jeho oči dopadly na staženou kapuci malého stínu.

„Micheli?“ zařadil správně osobu podle její výšky. „Nemůžeš spát?“ zeptal se, když se postava ani nehнула. „Nebo mi snad chceš něco říct?“

„Už to víte?“

„Možná,“ zamumlal neurčitě.

„Co s tím uděláte?“ pátral kluk velmi nenápadně.

„Musím to nahlásit,“ pronesl nesmlouvavě Madhu.

„Proč?“

„Obchodování je prozatím zakázaný,“ zopakoval, v čem je problém. „Neboj se,“ pokusil se vzápětí o úsměv a natáhl ruku, aby chlapci přešel po paži. „Ty za nic nemůžeš. A Nhakchat už tě obtěžovat nebude. Nikdo ze šatch—“

Michel se rázem zamračil a prudce potřásl hlavou: „Nhakchat za nic nemůže!“

„Opravdu?“

„Snaží se mi jen pomoci,“ přidal mladý Barnier další drobek.

Amitovi to opět zamíchalo karty v hlavě. „Vysvětli mi to,“ pobídl chlapce. „Všechny ty věci — to ti vozí od táty?“

Michel trhl rty a potom přikývl. Nevypadalo to přesvědčivě.

„Zadarmo?“ upřesnil Amit.

„Je to kamarád,“ dodal kluk výrazněji.

„Určitě?“ pozvedl bezpečák jedno obočí.

„To já za ním šel do lodě,“ přiznal pevně, aniž by se vyhnul pronikavému pohledu bezpečnostního pracovníka. „Vplížil jsem se tam jako černej pasažér,“ práskl na sebe otevřeně. „Chtěl jsem, aby mě vzal za tátou.“

„Tomu rozumím. Ale nevyšlo to, co?“

„Nemám na takovou cestu dostatečnou zásobu kyslíku.“

Nebo dost peněz, napadlo ho okamžitě. „A tak si ji chceš koupit na spacebaji?“ nadhodil nahlas. Konečně něco sedělo k chlapcovu věku i úrovni logického myšlení.

Michel opět nezřetelně přikývl.

„Tak dobře,“ povzdechl si. „Nenahlásím Nhakchata,“ slíbil. *Jenom si s ním promluví,* dodal v duchu a trochu se mu ulevilo, že nemusí započít první mezirasovou kauzu.

„Určitě?“ špitl hoch, najednou opět nejistě.

„Když říkáš, že je to kamarád,“ pokrčil rameny.

„Ten největší,“ přikývl důrazně Michel.

Amit si pobaveně představil dvouapůlmetrového vesmírného vojáka jako přítele tohoto prcka. *Jak ostudné*, došlo mu vzápětí. *Tady je padesát lidí a utrápený kluk si najde nejbližší spřízněnou duši v emzákoví*. Lidská posádka by na sobě měla zapracovat.

„Tak tedy slibuju. Nenapráskám tvého kámoše,“ mrkl a zvedl dlaň po šatchranském způsobu.

Michel gesto přešel ostražitým pohledem, než do ní ťukl sevřenou pěstí. Kulturní pozdravy se už mezi posádkou staly běžnou věcí. „Khach-khat!“ vyštěkl šatchransky.

„To znamená co?“

„Ujednáno,“ osvětlil mu hoch a otočil se, aby se rozběhl chodbou ke své kajutě. Amit ho zamyšleně pozoroval a potom se vydal na můstek. Ještě teď v noci se spojí s blížícím se šatchranským pilotem a poprosí ho, aby v další hlídce přiletěl Nhakchat osobně. „Důvěřuj, ale prověřuj,“ mumlal si, když zamířil na můstek.

Amit Madhu z bezpečí mohutných dveří hangáru sledoval malým okýnkem zvolna se pohybující strážní loď. I kdyby chtěli, víc než jeden šatchran na stanici být nemohl. V hangáru bylo místo tak akorát pro jednu jejich loď, a i tak to při zavírání hlavních vrat vypadalo jako tetris. Chtě nechtě musel parkovací dovednosti vojáků obdivovat. Nebo s tím měla co do činění jejich vyspělá technologie, oponoval si vzápětí. Ještě to potrvá, než dostane odpovědi na všechny své otázky.

Loď konečně znehybněla a tmavě šedý pruh v přední části potemněl. Vrata hangáru cvakla a za pár minut se hnuly dveře přetlakové komory černého kolosu. Z jejich stínu se

vyloupl děsivý obrys mohutného tvora a voják ladně seskočil na podlahu.

Opět bez dýchací masky, komentoval si pro sebe Amit a mimoděk přešel očima stav ovzduší na displeji vedle dveří. Výstražná ikona značila zákaz vstupu bez skafandru.

Šachran se volným krokem blížil. Amit ho kódem vpustil do přetlakové komory a po pár vteřinách k sobě do chodby. „Zdravím,“ zazubil se Nhakchat a zvedl dlaň.

Bezpečák jeho pozdrav opětoval. *Presumpce nevinny*, zopakoval si v duchu. „Doprovodím tě na ošetřovnu. Tam si promluvíme, abys neztrácel čas.“

„Ou-kej,“ potvrdil mu mimozemšťan a vydal se poslušně za ním.

To slovo mu vykouzilo na tváři úsměv. Vždycky ho pobavilo, jak přehnaně to vyslovují. Jenomže nad tím dobrým, co doposud komunikace s cizí rasou přinášela, se dnes vznášel cíp hrozby. S mrazením v zádech se opět zachmuřil a za chůze přehazoval v hlavě palčivé otázky do optimálního pořadí a přál si, aby se ošetřovna nacházela ještě dál. Pak se za nimi najednou ozval dusot kroků. Amit se s podezřením ohlédl, ale přes rozložitě tělo mimozemšťana už víc udělat nedokázal.

Ozvalo se téměř dokonalé šachranské zavrčení, Michel se v běhu odrazil a skočil pohotovému Nhakchatovi do náruče.

Bezpečák přimhouřil oči, když zaznamenal tlumené vrčění. Pak zvedl ruku ke komunikátoru na tváři, aby si zapnul překladač a zároveň zesílil detekování šachranštiny.

„— jinak mě odvezou,“ šeptal hoch vojákovi do ucha. Nhakchat se otočil. Rukama zlehka svíral kluka v pase a něžně se ho pokoušel přimět, aby ho pustil z křečovitého sevření.

„Už je po večerce, Micheli,“ utrousil Amit chabě. Hoch si ho z bezpečné výšky měřil nepřátelským pohledem.

„Voják nepláče,“ napomenul šatchran Michela možná až příliš ostře. „A čelí všem hrozbám statečně.“ Potom poklekl, aby ho dostal na zem. Současně sáhl za pas, odkud vylovil pero s 3D holodekorem Země a Eiffelovy věže. „Tohle jsi chtěl?“ zeptal se, ale než mohl hoch po předmětu sáhnout, Nhakchat ho podal Amitovi. „Kradl jsi,“ zpřisnil hlas, „a potom jsi mi lhal.“

Michel provinile sklopil hlavu.

„Uvidíme se ráno,“ pronesl k němu mimozemšťan a prsty přešel po jeho rameni.

Mladý Barnier ho nade všechno očekávání odstrčil a s teatrálním dupáním se vydal ke své kajutě.

Nhakchat za ním chvíli hleděl, než stočil hlavu k Amitovi. „Omlouvám se,“ řekl. „Neměl jsem tušení, že krade. Ani jsem od něj nic nechtěl.“

Madhu s přikývnutím opět pomalu vyrazil k ošetřovně. „Ale vozíš mu šatchranský věci,“ chopil se příležitosti k první otázce.

„Ano,“ potvrdil mu voják.

„Od otce?“

Šatchran potřásl hlavou. „Jako *šcharach*,“ zavrčel a překladač to slovo vynechal.

„Jako co?“ dospěl až k ošetřovně a vpustil vojáka jako prvního.

Nhakchat se svraštěným obočím přešel šedým jazykem úzké rty. Očividně hledal vhodná slova. „Odčinění zármutku a bolesti.“ Gestem pozdravil přítomnou doktorku a její asistentku Fumiko Jošimuru.

Amit nechápavě zavrtěl hlavou.

„Neřekl vám to,“ konstatoval voják, když zkoumavým pohledem zhodnotil výraz tváří všech přítomných. „Jeho otec je mrtvý,“ pronesl a sjel rukou po svém nátepníku, aby

odblokoval skafandr. Vzápětí vsunul prsty pod žebra a roze-
pnul horní díl.

„Cože?“ zalapal Amit po dechu.

„Jak se to stalo?“ zeptala se doktorka a sevřela skener, aby
započala rutinní prohlídku zpozvdálí, zatímco Nhakchat se
nevzrušeně svlékal.

„Nehoda,“ zhodnotil to úsporně. „Když se mi Michel vlou-
pal do lodi, slíbil jsem mu, že s jeho otcem promluví. Po ná-
vratu na základnu jsem ho ale našel ve vážném stavu. Za pár
dní svým zraněním podlehl.“

„Proč o tom, k čertu, nevíme?“ zamračil se Amit. Ode dne,
kdy voják vynesl vzpouzejícího se Michela z lodi, uplynulo
dobrých šest týdnů.

Šatchran pokrčil rameny: „Úmrtí se sděluje rodinnému
příslušníkovi, a tím je Michel. Dál moje povinnost nesahá.
Beztoho mi to hodili na krk jen proto, že jsem se zeptal,“
ihned potřásl hlavou, jako by chtěl svoji poslední větu vzít
zpět. „Mezirasové smlouvy mají bohužel v začátcích své me-
zery. Smrt na našem území se řeší dle našich zvyklostí. U vás
zase po vašem. Osoba, která překročí hranice, podepisuje pro-
hlášení, že si je vědoma všech rizik s tím spojených,“ přednesl
něco z rodičího se mezirasového práva.

„Michel je jedenáctiletý kluk. Je to dítě,“ potřásla hlavou
Naděžda vyčítavě.

„Slíbil mi, že si brzy najde novou rodinu,“ osvětlil jim,
proč ho to netrápilo. „Netuším, jak dlouho to u vás trvá.“

Nada sevřela rty, zatímco upevňovala na Nhakchatovu
černou hrud' sadu speciálních čidel.

„Mezitím byl z naší strany vyčíslen šcharach,“ pokračo-
val ve vysvětlování. „Zcela dobrovolně jako projev dobré vůle.
Není ani stanoven žádný měnový kurz. Naše body nemají
ve vaší části vesmíru žádnou hodnotu, stejně jako mně jsou

vaše jednotky k ničemu. Proto jsme zvolili raději materiální vyrovnání.“

„Ve formě šuntů,“ podotkl Amit pohoršeně. Tak nějak chápal, že tohle je patová situace, pro kterou žádný protokol nenajde. Ale vadila mu ta forma, jak se o celé kauze dozvídá.

„Podstata těch věcí je vedlejší pro účel, který to má splnit. Hlavní je tržní cena,“ namítl Nhakchat. „Ty šuntů poskytl dvě stovky vojáků ze svých vlastních kajut. Inženýr Barnier není šachran, oficiální právo na šacharach se na něj ani na jeho rodinu nevztahuje. Chtěli jsme jen udělat vstřícné gesto, že nás to mrzí. V budoucnu, až se naše mezirasové styky prohloubí, jistě nějaký způsob kompenzace fungovat bude.“

Amit si odfrkl a musel udělat v prostoru ošetřovny kolečko, při kterém se důkladně podrbal na hlavě. Jako by prsty dokázal prohrábnout nejen vlasy, ale i myšlenky.

„Máte děti, doktorco?“ obrátil šachran zdánlivě list.

„Ne, proč?“ odpověděla mu, zatímco naslouchala jeho srdečnímu tepu.

„Pak můžete Michela přijmout do své rodiny,“ šokoval ji.

Madhu zaznamenal, jak doktorca polkla. „Takhle to u nás nefunguje, Nhakchate.“

„Michel se zmínil. Nevěřil jsem tomu,“ potřásl hlavou. „Váš systém je nefunkční,“ podotkl. „Proč ho nechcete? Je mladý. Může vykročit kterýmkoli směrem. Přinese rodině peníze, bude se podílet na zázemí a jednou se o vás postará.“

Doktorca upřela pohled do šedivých očí mimozemšťana a bylo znát, že naprosto netuší, co na to říct.

„Přednáška o našem *odlišně fungujícím*,“ zdůraznil ta dvě slova Amit, „politickým a rodinným systémem by ti zabrala víc času, než kolik máš povoleno tu strávit.“